

I

Herre keek naar zijn moeder, die aan tafel tuinbonen zat te doppen. Haar handen werkten snel. Met een kleine beweging van haar pols brak ze de groene stengels open. Daarna duwde ze met een duim de kleine bonen uit de stengels. Ze vielen met een *plofplof* in de pan. Herre zag dat de vingers van zijn moeder steeds zwarter werden. Dat was vreemd, want tuinbonen zijn gewoon groen en wit. Hij moest haar maar een keer vragen hoe dat kon.

Zijn moeder droeg een jurk met grote, felgekleurde bloemen, en ze had haar halflange bruine haar opgestoken. Zag ze eruit alsof hij haar iets kon vragen? Haar voorhoofd was glad. Geen rimpels, geen frons. Dat was gunstig. Ook haar mond was ontspannen. Ze glimlachte zelfs een beetje. Dat was een heel goed teken!

‘Mam...’ begon Herre. Eigenlijk wilde zijn moeder dat hij haar bij haar voornaam Silke noemde, maar op de een of andere manier lukte dat hem niet. Hij bleef haar gewoon mam of mama noemen. ‘Mam, mag ik een skateboard voor mijn verjaardag?’

Het voorhoofd van zijn moeder zag er ineens verkreukeld uit. Ze beet op haar lip en knipperde heel snel met haar ogen. Herre wist meteen dat hij een grote fout had gemaakt. Hij had toch niets moeten vragen.

‘Marit heeft er ook een,’ fluisterde Herre. Marit was een meisje in zijn klas.

‘Daar zullen haar ouders dan wel spijt van krijgen,’ verzuchtte zijn moeder. Ze gooide de tuinboon waar ze net mee bezig was op tafel en veegde haar handen af aan een theedoek. Herre wist wat er nu zou gaan gebeuren. En hij kon er niets tegen doen.

Zijn moeder liep naar de boekenkast en ging op haar tenen staan. Op een plank boven haar hoofd stond een houten kistje. Voorzichtig trok ze het kistje naar zich toe, zodat ze het kon pakken.

‘Ik heb er laatst nog iets over gelezen,’ mompelde ze terwijl ze terugliep naar de tafel. ‘Wacht eens even...’

Herre wachtte terwijl zijn moeder het kistje openmaakte. Daarin zaten allemaal krantenknipsels. Met haar nog steeds zwarte vingers bladerde ze door de stapel met artikelen.

‘Wacht eens, hier, nee, dat is over Het Gevaar van Fietsen met Versnellingen, wacht eens, nee, dat is een artikel over Het Gevaar van de Kermis, ook heel interessant, en dit is een artikel over Het Gevaar van Losse Veters, dat moet je ook eens lezen, wacht, ja, hier heb ik het.’ Met een triomfantelijke zwaai legde ze het artikel voor hem neer. ‘Wat staat hier, Herre?’ vroeg ze streng.

Herre schraapte zijn keel. Hij kon nu natuurlijk zeggen: Laat maar, mam. Ik vraag wel een puzzel met duizend

stukjes voor mijn verjaardag. Maar hij wist dat dat geen zin had. Zijn moeder wachtte tot hij begon te lezen.

‘Jongen (11) zwaargewond na ongeluk op skateboard,’ las Herre voor.

‘Verschrikkelijk,’ kermde Herres moeder. ‘Ga door.’

‘Gisteren is in het Ruttenpark een jongen ongelukkig ten val gekomen tijdens het skateboarden.’

‘Afschuwelijk,’ kreunde Herres moeder. ‘Lees verder.’

‘De jongen had de gewoonte om op zijn skateboard naar school te gaan. Deze keer is dat faliekant misgegaan. Tijdens een bocht verloor hij zijn evenwicht en kwam hij met zijn hoofd op de rand van een stoepje terecht.’

‘Gruwelijk,’ fluisterde Herres moeder.

‘De jongen ligt in coma,’ las Herre.

‘Tsss,’ siste Herres moeder.

‘Maar dat komt niet door dat skateboard!’ protesteerde Herre. ‘Dat komt door dat stoepje. Bovendien is het maar een coma. Hij is niet dood of zo.’

Herres moeder schudde haar hoofd. ‘Als hij lopend naar school was gegaan, was dit niet gebeurd. Wacht, waar is het? Ik heb nog een artikelje.’ Opnieuw rommelde ze in het houten kistje. ‘Hier, lees dit dan maar eens.’

Herre kreeg een nieuw krantenbericht voor zijn neus. Het zag er verfromfaaid uit, alsof het al vaak was gelezen.

Steeds meer kinderen bij de Eerste Hulp door skateboard, stond erboven.

‘Ik luister,’ zei Herres moeder. Ze sloot haar ogen. Herre stak heel kort zijn tong uit. Dat zag ze toch niet. Daarna begon hij te lezen.

‘Steeds meer kinderen hebben het skateboard ontdekt.’

Daardoor spelen kinderen steeds meer buiten. Dat is natuurlijk een goede ontwikkeling. Zie je wel!’ zei Herre. ‘Buiten spelen is goed voor je.’

‘Lees door,’ beval zijn moeder.

‘Jammer genoeg is er ook een nadeel. Veel kinderen belanden op de EHBO na een middagje skateboarden. “Wij zien veel botbreuken,” aldus dokter Bree van Veldt. “Eigenlijk moeten alle kinderen eerst een cursus skateboarden volgen. Iedereen denkt dat skateboarden gemakkelijk is. Maar niets is minder waar. Voor je het weet zit je wekenlang met je armen en je benen in het gips.”’

‘Zie je nou?’ zei Herres moeder. Ze had haar ogen weer opengedaan en keek hem indringend aan. ‘Dat zou je toch niet willen? Met je armen én je benen in het gips? Dan moet je met alles worden geholpen. Met schrijven en met eten. Iemand anders moet je billen afvegen...’

‘Jahaa,’ zei Herre. Hij gaf het krantenartikeltje terug aan zijn moeder. ‘Misschien wil ik dan toch liever een puzzel. Of misschien Oost-Indische inkt om mee te tekenen.’

Herres moeder glimlachte en keek hem met haar grote donkerbruine ogen aan. ‘Goed zo, lieverd. Dat is verstandig van je.’

Ze stopte de krantenartikelen weer terug in het kistje en zette het weer in de boekenkast.

Herres ogen dwaalden naar de foto die vlak bij het kistje in de kast stond. Op de foto stond een knappe man die met een ondeugende blik de kamer in keek. Dat was zijn vader. Zou zijn vader goed zijn geweest in dingen als skateboarden? Leek hij op hem? Volgens zijn moeder wel. Ze praatte niet vaak over hem, maar ze was nog steeds stapelverliefd

op die man, ook al wist niemand waar hij was. Naast de foto stond een brandend kaarsje. Geen echt kaarsje, natuurlijk, want zijn moeder had ook een artikel gelezen over Brandgevaar door Kaarsen. Nee, dit kaarsje flikkerde dag en nacht door het kleine batterijtje dat erin zat. Vreemd eigenlijk dat zijn moeder een kaarsje bij de foto had gezet. Dat doe je toch pas als iemand dood is? En ze wisten helemaal niet zéker of zijn vader dood was. Het enige wat ze wisten was dat hij al jaren spoorloos was. Verdwenen op de Noordpool. Hij was een wetenschapper. Een onderzoeker. Meestal werd hij ingehuurd door bedrijven of door regeringen voor geheime opdrachten. Zijn werk had soms te maken met wapens en soms met het milieu. Maar verder mocht hij niets vertellen over die onderzoeken, zelfs niet aan zijn eigen familie of beste vrienden. Hij mocht niet precies vertellen waar hij heen ging en hij mocht niet vertellen hoelang hij weg zou blijven. Daarom duurde het heel lang voordat iedereen doorhad dat hij echt was verdwenen. Ze wachtten een jaar. En nog een jaar. En vanzelf werd dat vijf jaar. Nu was hij bijna acht jaar weg. Herres moeder wist zeker dat hij niet meer leefde.

‘Je vader was rokeloos, Herre,’ zei ze wel eens, als ze een glaasje wijn op had en ineens wel over zijn vader wilde

praten. ‘Hij zag geen gevaren. Wedden dat hij in zijn pauze, bijvoorbeeld tussen twee wetenschappelijke experimenten in, een ommetje is gaan maken zonder dat hij zijn jas aantrok? Hij is tijdens dat ommetje bevroren. Of hij is eerst in een sneeuwstorm terechtgekomen en verdwaald, en daarna alsnog bevroren. Misschien dat ze hem ooit nog vinden. Over honderd jaar. Of over duizend jaar. Pas als de hele Noordpool is ontdooid, komt hij weer tevoorschijn.’

Herre miste zijn vader. Niet omdat hij zijn vader miste, want hij kon zich bijna niets meer van hem herinneren. Hij miste heel veel andere dingen omdat zijn vader was verdwenen (of verongelukt). En dat kwam weer door zijn moeder. Herre miste alle schoolreisjes. Want schoolreisjes zijn supergevaarlijk. Lees de krant maar. Hij miste de meeste verjaardagsfeestjes. Zeker de zwemfeestjes, want tijdens zwemfeestjes kun je verdrinken. Lees de krant maar. Hij miste buiten spelen, behalve in het kleuterspeeltuintje in het plantsoentje vlak bij huis, daar mocht hij wel naartoe als hij tenminste zijn jas aandeed en niet verder liep dan de hoek waar de oude eik stond. En daardoor miste Herre vrienden, want niemand in de klas wilde met hem spelen omdat hij toch nooit wat mocht. Dat kwam allemaal doordat Herre zijn vader miste. Hij was niet boos op zijn moeder, omdat hij zo weinig van haar mocht. Ze was namelijk de liefste en leukste moeder van de wereld. Er was eigenlijk niets mis met zijn moeder. Het enige wat er met haar aan de hand was, was dat ze bang was. Ze was doodsbang dat ze Herre ook zou kwijtraken.

2

De lunch (tuinbonen met een sausje van geplette haring – ja, dat klinkt vies, en dat is het ook, wat de schuld was van de nieuwe online kookcursus die Herres moeder volgde) hadden ze net op toen ze buiten geronk hoorden.

‘Mag ik gaan kijken?’ vroeg Herre.

Zijn moeder stapelde hun borden op elkaar en knikte. ‘Het zijn vast de nieuwe burenen,’ zei ze. ‘Sinds gisteren hangt er een poster met VERHUURD op het huis.’

Herre keek uit het raam.

Voor het buurhuis stond een gele vrachtwagen. Uit de uitlaat kwamen donkere wolkjes die langzaam hun tuin in dreven.

‘Bah,’ zei Herres moeder. ‘Dat ze dat ding niet even uitzetten. Als je naar buiten gaat moet je wel een jas aan. En je blijft in de buurt, hoor. Als ik je roep, moet je meteen komen. En niet verder dan de hoek, want in de Wilhelminastraat rijden ze als gekken. Als je naar het plantsoen gaat, mag je niet de touwbrug op, want dat touw begint te rafelen, zag ik. Eigenlijk weet ik niet of je nog naar het plant-

soentje kunt. Voor je het weet breekt het touw en dan lig je in kreukels op de grond. Eigenlijk wil ik dat je belooft dat je niet de touwbrug op gaat. En als iemand je aanspreekt die je niet kent, dan...'

'Jahaa,' zei Herre. 'Dan draai ik me om en loop ik meteen weg. En ik ben voor het donker weer thuis.' Hij liep snel naar de voordeur, voordat zijn moeder weer iets nieuws bedacht om hem voor te waarschuwen.

Op de gele vrachtwagen stond in rode letters:

WIJ ZIJN ER VOOR U

Herre twijfelde of hij zou blijven kijken, of toch zou doorlopen naar het plantsoentje. Net op het moment dat hij wilde weglopen, zwaaide aan weerszijden de portieren van de vrachtwagen open. Twee mannen stapten uit. Verbaasd keek Herre hen aan. Ze leken sprekend op elkaar. Allebei hadden ze grijs haar en gerimpelde wangen. Hun ogen hadden dezelfde kleur donkerblauw. Ze hadden allebei een snor, alleen had de ene man een klein snorretje dat bijna niet opviel en de andere een opgerolde snor met twee zwierrige punten. Hun kleren verschilden wel erg van elkaar. De krulsnor had een rode overall aan. Het kleine snorretje droeg een keurig grijs pak met kleine streepjes.

'Goedemiddag,' zei de man in het streepjespak.

'Goedemiddag,' antwoordde Herre beleefd.

'Mijn welgemeende excuses voor het lawaai en de rookoverlast,' zei de man. 'Als we onze vrachtwagen uitzetten, krijgen we hem niet meer aan, zie je. Dus we moeten hem

wel laten draaien tot mijn broer hier er
weer mee wegrijdt.'

'Ik ben zijn broer,' zei de man in
de overall.

'En ik ben dus zijn broer,' zei de man
in het streepjespak.

'Ik ben Herre.'

'Mooi zo, Herre,' zei de man in het streepjespak. 'Nu we
elkaar hebben leren kennen, is het de hoogste tijd om de
vrachtwagen uit te laden. Dan kan mijn broer weg
en kunnen de plantjes in jouw tuin weer gewoon
ademhalen.'

Herre keek naar zijn voortuin. De planten
waren bijna niet meer te zien door de donkere
rook die uit de uitlaat van de vrachtwagen
kwam. De man in de overall liep naar de ach-
terkant van de auto en stak een enorme sleutel

in een gigantisch hangslot. Zodra
het slot open was, vlogen de dub-
bele achterdeuren van de auto open.

Twee grote verhuisdozen vielen naar bui-
ten. Een van de dozen klapte open, waarna er tientallen
balletjes uit rolden, in allerlei maten en kleuren.

'Gelukkig,' zei de man in het streepjespak. 'Ik
vroeg me al af in welke doos die dingen zaten.

Nu hoef ik niet meer te zoeken.'

'Dat scheelt,' zei zijn broer.

'Zo, jongeman. Als jij voor ons
eens die balletjes opraapt, dan la-
den wij intussen die auto uit.'

